

Arrest

nr. 141 815 van 25 maart 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 8 december 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 november 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 2 maart 2015.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.-C. FRERE, die loco advocaat K. VAN BELLINGEN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat zijn asielrelaas, met name zijn beweerde afkomst uit de enclave (“chitmahal”) genaamd Phulbari en zijn verklaarde problemen die zich in die regio zouden hebben afgespeeld, ongeloofwaardig is.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat

deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker brengt geen valabele elementen bij die de desbetreffende vaststellingen afdoende weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Hij komt in zijn verzoekschrift niet verder dan het beknopt uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze ontkennen, vergoelijken en minimaliseren van de vaststellingen van de bestreden beslissing.

Verzoekers huidige kritiek in zijn verzoekschrift dat hij "de Indische grenspolitie per vergissing aanduidde als "BGB" terwijl deze daarentegen "BSF" (Border Security Force) wordt genoemd" en de commissaris-generaal hieraan een overdreven aandacht hecht, is niet ernstig en gaat niet op. Immers, uit het administratief dossier en meer bepaald het verslag van verzoekers gehoor op het Commissariaat-generaal, blijkt dat wanneer de commissaris-generaal verzoeker, nadat deze verkeerdelijk had gesteld dat de Indische grenspolitie "BGB" wordt genoemd en de Bengaalse "BDR", erop wees dat BGB, wat blijkens de informatie vervat in het administratief dossier voor Border Guards Bangladesh staat, niet de Indische, doch de Bengaalse grensmacht is, verzoeker dit ontkende/tegensprak en volhield dat "het (...) de Indische" is (gehoorverslag 23 juni 2014, p. 10-11). Dat het om een 'vergissing' ging, zoals verzoeker thans post factum beweert, is derhalve niet ernstig en kan niet worden aangenomen.

Waar verzoeker thans als reden voor het op de Dienst Vreemdelingenzaken niet vermelden van alle informatie wijst op het feit dat "dit een veel korter gehoor betreft waar vaak niet de mogelijkheid bestaat op een uitgebreide wijze uit te wijden over alle bestaande problemen", stelt de Raad vast dat hij hier eerder geen gewag van maakte, ook en zelfs niet wanneer de commissaris-generaal hem er uitdrukkelijk met confronteerde dat hij bepaalde elementen niet had vermeld bij zijn interview eerder op de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker geeft also een andere uitleg "post factum" voor het bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet vermelden van essentiële elementen in zijn relaas, dan deze die hij hiervoor op het Commissariaat-generaal gaf, waar hij -niet geheel in overeenstemming met zijn huidige uitleg- verklaarde dat hij die welbepaalde zaken wel op de Dienst Vreemdelingenzaken had vermeld, maar er misschien een fout werd gemaakt en/of dit niet werd genoteerd, een uitleg die, zo oordeelde de commissaris-generaal terecht, niet overtuigt en niet afdoende is. Hoe dan ook, het feit dat het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken korter is dan dat op het Commissariaat-generaal verklaart, noch rechtvaardigt het op de Dienst Vreemdelingenzaken onvermeld laten van belangrijke informatie omtrent zijn relaas en de redenen van zijn vrees, in casu verzoekers verklaarde vrees voor een maffiagroep in zijn regio van herkomst. Evenmin biedt het een verklaring voor het op de Dienst Vreemdelingenzaken, waar verzoeker aangaf in zijn chitmahal lastig te worden gevallen door Indische burgers, en het Commissariaat-generaal, waar hij daarentegen ontkende ooit problemen te hebben gehad met Indische burgers, afleggen van tegenstrijdige verklaringen. Van een asielzoeker kan en mag, ongeacht diens scholing, redelijkerwijze worden verwacht dat hij van bij de aanvang van en doorheen de gehele asielprocedure coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij van meet af aan de concrete feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft. Verzoeker is hier echter in gebreke gebleven. De vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot of verband houden met het vertrek uit het land van herkomst.

Verzoekers argumentatie dat hij "inmiddels reeds sinds 2005 Phulbari heeft verlaten" verklaart, noch rechtvaardigt het feit dat hij, zo stelde de commissaris-generaal terecht vast en verzoeker toont het tegendeel niet aan, na zijn vlucht in 2005 en tot op heden, oftewel gedurende een periode van 10 jaar, klaarblijkelijk geheel heeft nagelaten om (ernstige) inspanningen te doen om documenten ter staving van zijn identiteit en relaas te bekomen, en om meer informatie (te trachten) in te winnen omtrent de (recente) situatie in zijn regio van herkomst. Verzoeker stelt thans zeer algemeen dat hij heden "moeilijk nog beroep kan doen op derden die er woonachtig zouden zijn, om nu nog enig document te bekomen", doch hij toont niet aan, noch maakt hij enigszins aannemelijk dit ooit in al die jaren, na zijn vlucht in 2005 uit zijn land van herkomst, te hebben gedaan, minstens te hebben geprobeerd. Zo gaf hij o.a. aan de commissaris-generaal aan nooit te hebben geprobeerd om de autoriteiten te contacteren of documenten, van welke overheid dan ook, te verkrijgen. Het feit dat verzoeker, zo betoogt deze in zijn verzoekschrift, ongeletterd is en daarom volledig afhankelijk van derden bij het vinden en opzoeken van dergelijke informatie, wijzigt niets aan de vaststelling dat hij, behoudens het beweerdelijk met de hulp van een vriend in Griekenland opzoeken van informatie op internet, hiertoe nooit ernstige pogingen heeft ondernomen. Het wijzigt niets en doet op generlei wijze afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker klaarblijkelijk nooit moeite heeft gedaan om, al dan niet met de hulp van derden, documenten ter staving van zijn identiteit en/of asielrelaas te bekomen, en om meer informatie omtrent de (recente) situatie in zijn regio van herkomst te (trachten te) verkrijgen. Dit alles wijst op een manifest gebrek in verzoekers hoofde in zijn verklaarde vervolgingsproblemen welke de ernst alsook de geloofwaardigheid ervan op fundamentele wijze ondermijnt.

Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Bij gebrek aan elementen betreffende de herkomst van een kandidaat-vluchteling kan de subsidiaire beschermingsstatus niet worden verleend (RvS 15 oktober 2008, nr. 3.412 (c)).

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 20 februari 2015, voert verzoekende partij aan dat zij het niet eens is met de bestreden beslissing en vraagt zij toestemming om hier te blijven. Daar verzoekende partij ter terechtzitting van 20 maart 2015 slechts stelt niet akkoord te gaan met de bestreden beslissing, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de beschikking van 20 februari 2015 opgenomen grond formuleert, dient erop gewezen, dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaat op voormelde in de beschikking aangevoerde grond.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar haar land van herkomst.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig maart tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS